

ATEITIES SPĒJIMAS

Mielasis Kosmuk,
pastaruoju metu nedaug terašiau. O atsivertusi dieno-
raštī daugiausai rašydavau apie tai, kā bjauraus esi pada-
rēs: išsivoliojai purve, per ilgai ambrijai ar kniaukei mais-
tā iš mūsu lēkščiū. Suprantu, negerai, bet tu taip mielai
čepsi jī rydamas.

Ar rašiau apie save? Pastaruoju metu irgi ne. Mano jausmų mokytoja ponja Hains ragina atsiversti dienoraštį kasdien, bet viskas klojosi taip gerai, kad neturėjau noro. Ruduo buvo puikus. Nė viena juoda katė neperbėgo man per kelią, ir aš nesusinervinau mūsų miesto kukurūzų labirinte.

Nors Derliaus parade buvo nerimą keliantis milžiniškas balionas.

Niekaip nepajėgiau suprasti, ką tas vaikinys vaizduoja. Per atostogas mano šeima kalbėjo vien apie tai, kad kitais metais tokiu metu jau turėsime du naujus vaikus.

Mama tikrai laukiasi dvynukų. Kurį laiką netikėjau, jog ji sako tiesą, bet vėliau tėvai parodė man šitai.

Visą rudenį mama bendravo su kitomis besilaukiančiomis mamomis, taip pat ir su Ritos Miler mama. Mudvi su Rita nesame draugės. O su buvusia geriausia drauge Violeta Vens, kurią Rita iš manęs pavogė, iš naujo aš dar nesusidraugavau. Tačiau dabar mudvi su Violeta jau nebesame priešės. Sveikinamės koridoriuose, bet beveik nesišnekame.

Nelaimė, mamoms leidžiant laiką kartu, mudvi su Rita irgi priverstos būti drauge. Dažniausiai tai atrodo šitaip.

Tačiau aš stengiausi neleisti Ritai manęs trikdyti. Bendravau savo naujaisiais draugais Kristianu, Roku, Marija ir Petra. Ypač Marija.

Filmų maratonas

Ledų valgymas

Šunų vedžiojimas
(vietinėje prieglaudoje!)

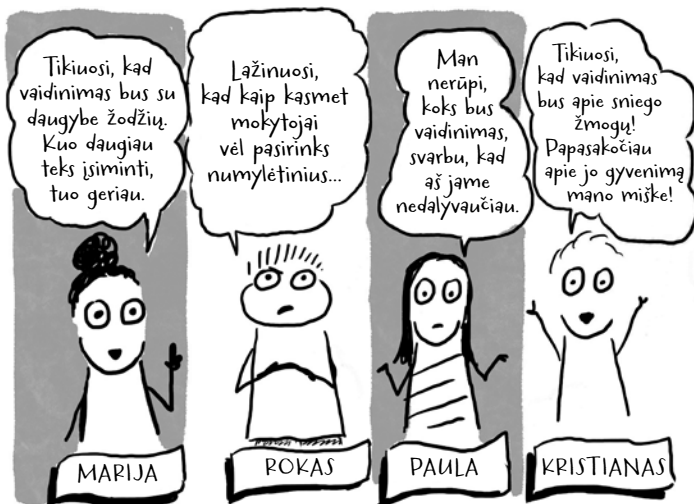
Net pasitaikė akimirka, kai norėjau pavadinti Mariją geriausia drauge... bet suabejojau. Atsitikimas su Violeta buvo toks... negražus. Na, netikiu, kad kas nors panašaus

nutiktų su Marija, bet nenoriu prisišaukti nelaimės. Regis, aš truputį bijau vėl ką nors pavadinti savo geriausia drauge.

Na, ką gi, dabar jau sausis. Lig šiol reikalai klojosi kuo puikiausiai. Neturėjau dėl ko nerimauti.

Iki šios popietės.

Viskas prasidėjo per pietus. Kalbėjomės apie tradicinį mūsų mokyklos penktokų vaidinimą. Mano auklėtoja, mokytoja Danfi, kasmet vadovauja penktokų dramos būreliui. Ji išrenka vaidinimą, surengia repeticijas ir paskiria pagrindinių vaidmenų atlikėjus. Dar nieko negirdėjome apie spektaklį, bet visi apie jį jau mąstėme.

Paklausėme Petros, ką ji mano apie vaidinimą.

Per daug nesinervinau. Mokytoja Danfi parinks visiems patiksiančią gražią pjesę ir tikrai nesumanys skirti man vaidmens. Aš kaip reikiant susijaudinu, jei reikia išeiti prie lentos. Nė nekalbu apie lipimą į sceną.

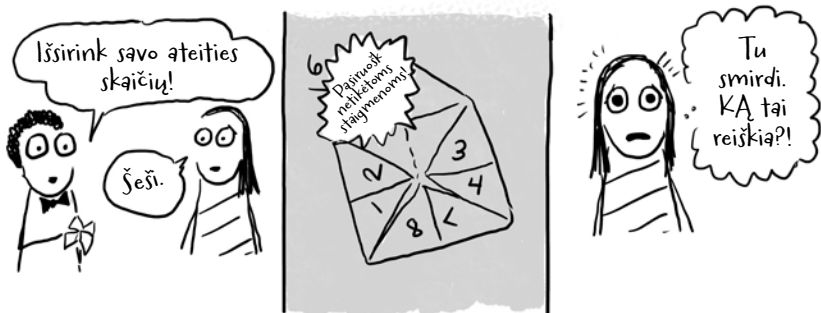
Vėliau tas vaikas Lukas priėjo prie mūsų stalo. Lukas irgi penktokas ir nuolat suka kokį nors versliuką.

Nė vienas iš mūsų nenustebo, kad Lukas siūlo dovanų išpėjamąjį kūgį. Luko tėvai turi sporto prekių parduotuvę ir jis amžinai bando iškišti įvairų jiems nebereikalingą šlamštą.

Įkalbėjome Luką išburti mums ateitį už likusius Roko sausainius. Luko „ateities spėjikas“ tebuvo iš popieriaus išlankstytas daikčiukas, kurį prieš kelias dienas gaminomės per meno pamoką. Daugumos mano draugų ateitis buvo paika... bet tada ėmėmės maniškės.

Dėl to, Kosmuk, vėl tenka tau rašyti.